

ס פ ר

אלהל יצחק

חדושים על התורה

והוא מה שזיכני השי"ת לחדש בפרד"ס תוה"ק ומאמרי
 רז"ל והוצאתי לאורה ליקבה"ו לעשות נח"ר לפניו
 דוקא מבלי שום פניה. יה"ר שיהא מקובל
 ברצון לפניו ית"ש ויקויים בי מקרא
 שכתוב לא ימוש מפ"ך ומפי
 זרעך וגו' אכ"ר.

כלע"י יצחק ב"ר אהרן חסון ק"ט

נ ד פ ס

פעיה"ק **ירושלם** תוכב"א

שנת ויזרע יצחק בארץ (תרצ"ט לס"ק)

בדפוס יהודה צמ"ס, „איתאח", מחנה יהודה, ירושלים.

ויקרא

ואם מן כלאן קרבנו לזבח שלמים וגר אם כשב
 כוח מקריב וגר ואם עז ועי יליד כמב
 דקדוקים שיש בין פי כבש לפי כעז. אי כבש
 כתיב ובקריב אותו ובעז ובקריבו, כי כבש כתיב
 וקמך את ידו על ראש קרבנו ובעז על ראשו,
 ג' כבש כתיב ובקטירו ככבן ובעז ובקטורס,
 ד' כבש כתיב לחם אשכ לבי ובעז לחם אשכ
 לריח ניחוח כל חלב לבי, ואפסיל לעניד השינויים
 כללו דרך רמז במב שגודע שכבש רוח לקטורא
 דקדושה באוחזים זה ישראל קדושים שטיב כתיב
 צבו ואחן לאני לאן מרעיתי וכתיב גיב שב פזורה
 ישראל. וכעז רומז לבטיא באוחזים זה אוביע
 וכיא רביי צחינת כפרוד ויש זה ניכיק שלריך
 לצרם ולכניקס לקדושה עיי בקרצן, לא כן
 ישראל שכולם קדושה ואחדות אחד ויש להם זכות
 עקודת ילחק וכשמקריבים בקרצן מחשורר זכות
 בכוח ועיי מיהדיה כקפירות בעליונים ומחפלים
 עילוי גדול וממשיכים שפע וצרכה רצה לכל בעולמות
 וזכר נעשה שלמים צינס וצין אצוים כצשמים,
 וזכר נראה לישב בדקדוי כמי וכוח דכבש שכולו
 צחינת הקדושה כתיב ובקריב אותו לפני כי היינו
 שמקריב עם בקרצן זכות עקידת ילחק ועיי כתיב
 גיב וקמך את ידו על ראש קרבנו כנזי ולא אמר
 על ראשו וגיי אמר ובקריב מוצה בשלמים ולא
 אמר ממנו כמיש בעז לפי שכבש מדבר על כי
 צחינות שהם אילו של ילחק ובקרצן עלמו שמציא
 ובקטרת החלצים היא מהקרצן עלמו ועיי אמר
 מוצה בשלמים, ועיי אמר ובקטירו לשון יחיד
 שכולו אחדות אחת וכולו לחם אשכ לבי חבל
 בעז שהוא צחינת כפירוד ורביי כתיב ובקטורס
 בלשון רבים וכתיב להם אשכ ריח ניחוח כל חלב

לבי דכיונו ניכיק שיש צו שהם חלבו וכמוצחר
 שבו הוא לבי ולא כולו לבי כמו כבש וזכר נחישבו
 כל הדקדוקים בעזכייח.

מדרש ויקיר עיי דבר אל בניי וזיל רי יודן
 צשם רייש בר נחמן משל למלך שכיו
 לו פרקסין (פי מלבוש שלובשין על כבשר) וכיב
 מלוב את עבדו ואמיל קפלו ונערו וחו דעתך
 עליו אמיל עבדו אדוני המלך מכל פרקסין שיש
 לך אי אהב מלוב אותי אלא עיי אמיל שאני
 מדביקו לגופי, כך אמר משב לפני כקציב רבשיע
 מעי אומות אוחנטיאות שיש לך צטולמך אי אהב
 מלוב אותי אלא לו את בניי דבר אל בניי אמור
 אל בניי אמיל שכן דבקים לי ככיד כי כאשר
 ידבק כאזור על מחני איש, אמיר אצין משל למלך
 שכיב לו פורפירון (פי לבוש מלכות) וכיב מלוב
 את עבדו וכי כנזיל אמיל הם שבמליכוני חחילב
 על הים ואמרו לי כי ימלוך לעולם ועד, אמיר
 צרכיב משל לזקן שכיחב לו מעפורח (פי קודר
 מכסב לראש) וכיב מלוב את חלמידו וכי כנזיל
 אמיל מפני שאוחב לבשתי כשנהמניתי זקן, כך
 אמר משב לבקציב וכי כנזיל אמיל שקיבלו עליהם
 מלכותי צקיני ואמרו כל אשר דבר כי נעשה ונשמע
 עיי, ואפסיל לעריד טעם לגי משלים כללו על
 ישראל שהם דבוקים כבשיית וכמליכו אותו על
 הים וצקיני אמרו נעשה ונשמע שהם כנגד גי
 דברים שחייב כאדם לעבוד צבם לבשיית וכס
 מחשבה ודבור ונעשה, וכנגד במחשבה אמר שישרי
 דבקים לי וכיונו צמחשבהם שחמיד מחשבים צו
 יחיש עיי ואמרו שויתי הי לנגדי חמיד וזכו
 כדבקות צו יחיש, וכנגד הדבור אמר שבמליכוני
 חחילב על הים ואמרו כי ימלוך לעולם ועד ואמרו דיקא
 דכיונו

וא"כ כילד יאמר אנכי מוחב פשטיך למעני וגו'
 וע"ז מרוב רחמיו וחסדיו יח"ש ורוב אהבתו
 לעמו בחירו כודיע לנו ע"י כניחו ישטיב אופן
 נאות שנלא זכאים פטיכ"ד והוא אומרו בזכירתי
 נשפטכ יחד כזיכול כמו תובע ונתבע ואמר לנו
 שנספר אנחנו נחשילכ הטענות שלנו וז"ל קפר
 אחכ למען חלדק וילא דייך לאורכ, וא"ת מה
 חספר והרי טוותי עברו ראשי ואין לי פה להשיב
 ולא מלא לברים ראש וע"ז מלמדנו הטענות שנטען
 וכו' אבינו כראשון חטא דהיינו אדכ"ר והכריש
 בחינת הרע בכל נפשות באי עולם שילאו מגזרו
 חב גרם ומליך פשעו צי שכם כככניס וראשי
 כעס כמלילים נטדם וצוכ כמעט כס חנוקים
 כפשטס וחטאהס ויש להס לך כחנולות, וגם טעס
 אחר ואחוכ למרס יעקב וישראל לגידופיס ככס
 גולים ומטולטלים בין כאותות ודעהס כל עמס
 מרוב לער כגלויות חב עדי"ש ר"א ע"ה יכולני
 לפטור אח כל כעולם מן הדין שנאמר ושכורת
 ולא מיון ועפ"י כטענות כללו לכויות מוה"ה
 פשטיך פטיכ"ד ומגלי ויחור מה רבו רחמיך כ"י.

דכיינו כדיוכור, וכנגד כמעטכ אחר שקבלו מלכותי
 כפיני ואמרו נעשכ ונשמע נעשכ דיקא, ואלס
 מה שכניח במשל האי מלכוס כדנק לכפר וכמשל
 השני לצוס מלכות דכיינו כחילון וכמשל כג' כקודר
 שהוא על כראש חספר שיוצן זה עפ"ד רבינו
 כאר"י ז"ל כענין כמותין דז"ל שכם אחיות ללס
 כ"י דכוק לגוף וכלי מקיף חילון וכמי מקיף על
 כראש וכל איש ישראל יש לו אלו כג' בחינות
 וחי ככס כמ"ש אך כללס יתהלך איש כנודע,
 וע"כ כביח המשל האי על מלכוס כדכק לגוף ל'
 דללס ומשל השני לביש מלכות כיינו כחילון ל'
 דללס, ומשל כג' קודר שעל כראש כיינו מקיף
 כטליון מ' דללס וכוכ אי"ש אלו כמשלים שכל דברי
 אגוד כנחלי חש וללד פילחכ ימלל כפנימיות
 כחורכ כנודע.

ואם לא חגיט ידו די שח וגו' ראיחי לכה"ג
 חוד"א ז"ל כפי פנ"ד שכהב נשאלתי למכ
 שכקב"ה כטריח למנו שיצח שחי תורים וכיכ
 די כאחד לחטאת ולמכ כלריכו לכביח שני לעולכ
 וחירן כחירון שני לפי שמקחמא כעני מכרכר
 על מדותיו יח"ש כפרט כעת שמביח קרצן עוף
 אחד כחוקר לבו כלך חשכים ומטיח מחשבות כלבו
 בלפי מעלכ ע"כ כלריכו לכביח ג"כ עולכ שמכפרת
 על כרכור כלב עכד"ק. ועפ"ד"ק יוצן מ"ש כעשיר
 וכפר עליו ככהן מחטאתו וכעני כתיב מחטאתו
 אשר חטא שצח לרמוז שהשחי תורים כאלו מכפרים
 על חטאתו כראשונה ועל אשר חטא עתכ כרכור
 כלב וכו' מחטאתו אשר חטא, ולטיקר כקושיח
 חספר לחרץ לעני"ד עפ"ד רש"י ז"ל ע"פ וכקריב
 אח אשר לחטאת ראשונה וז"ל חטאת קודמת לעולכ
 למכ"ד לפרקליט שנכנס לרעות ריחכ פרקליט נכנס
 דורון אחריו עכ"ל ולפ"י יע"ן מה שכלריכו לכביח
 דורון לכודות ולשנח לשמו יחי שנחלכ לו כעוף
 אחד דבר מוטט כוכ ולשלח יכיכ כפוי טובכ
 ע"כ כלריכו לכביח שחי תורים אי לעולכ וא'
 לחטאת ודוק.

בהפטרה אנכי אנכי הוא מוחב פשטיך למעני
 וגו' הזכירני נשפטב יחד קפר אחכ
 למען חלדק חביך כראשון חטא ומליך פשעו צי
 ואחלל שרי קודש ואחוכ למרס יעקב וישראל
 לגדופיס, חפס"ל כמק"ק כללו כדרך פשוטכ שכוכ
 אמרו רז"ל כל כאומר כקב"ה ווחרן יוחתרו חייו

פ' צו

צו אח אהבן וגו' כחב כריב"ה ז"ל וז"ל משכי
 לאמר ל' אחי קי"ת חורה ליוה אחס שיפקקי
 בחורכ עכ"ל ועפ"ד דרכ"ק חספר לרמ"ז כקו"ס
 כפי זאת חורת כעולכ וגו' וכנמשך שביאר להכ
 כילד חכיכ עסק כחורכ וכחועלת כנמשך ממנה,
 ראשונה אמר זאה חורה ר"ל זאה עסק כחורה
 שאני רוחכ לצאר לכס, כעולכ ר"ל עולכ למעלכ
 מבלי שוס מווע וביאר אח"כ כחנאים כלריכיכ,
 חדא כיח כעולכ כיח דיקא שתכח חורכ לשמכ
 מבלי שוס פניכ חלא לקיים מלותו יח"ש. עוד
 שנית על מוקדכ שתכח כבחלכצות וכחשק נמרן
 וכמ"ש כפי קנין חורכ, וגם על כמבצח כרומז
 לשכייכ כנודע שתכח כונחו כלימוד לכעלית כשכייכ
 מהגלות, וגם כל כליכ שיטקוק בחורה ג"כ
 כליכ ולא יאכד אשי לילכ אחכ כשינכ אי
 כדברים כטלים ח"ו וכמ"ש כרמב"ם ז"ל שאין
 כאוס למד רוב חכמתו חלא כליכ, ואמר עד
 כצוקר

כעוקל רמו מיש צווייטן קי אחרי דעם צייג
 מרחימותא דקוביץ למיקס בכל ליליא לאשארלח
 בפולחניו עד דיתער לפרא וכו' ודקדקו כמשי זיל מלי
 זה שלא יישן אחר שפסק בחורה אלא יתמיד בלימוד
 עד דיתער לפרא לחבר לילה ביום חייא עד הפוקר.
 ואמר ואש במחנה חוקד צו בא לרמו שרין
 בקימו בלילה לעסק בחורה שילעזר ויבכה על
 תורבן ביבמיק ושריפה כהיכל וכמיש רבינו האריי
 זיל חייא ואש במחנה שגפיק באש בעוכר חוקד
 צו באדם הכוא העינר את השויה וילעזר אחד
 עיי ואש יבשה בן אז ולגש ככהן כיונו בעינר
 השויה כחי מזו צד מלצוס שלם וגשמי רשיי
 זיל מזו כמדחו וכיונו חלוקא רבנן שמלבושים
 אחו בעולם העליון ונטשה מקיום חריג מלות
 בחורה כנגד רמיח חיברים ופסיב גידום ואש
 חקר לו איזה מלות שלא בלו לידו לקיימם יכיב
 במלבוש חקר כנגד מלות שלא קיים וכתקנה לזה
 שיטקיק בחורה אחת מלות ויחשב לו כאילו קיימה
 בפועל ויושלם במלבוש דמחשבה טובה כקצ"ב
 מלרפה למעשה וכמיש רז"ל כל בעוסק בחורה
 עילב כאילו בקריב עילב וכו' חייא ולגש ככהן
 בעוסק בחורה כזיל מזו צד שלם כמדחו ולא
 יכיב חקר מכמלות שלא יוכל לקיימם, ואומר
 ומכנסי צד ילגש על צערו כיונו לכסות צער ערוה
 ורמו שהחורה שיעסק בה מרחקתו מן החטא
 כמיש רז"ל ותמיד מכנסי צד יכו על צערו שלא
 יכשל בעיניה ובהכיא עובדא שכביאו צעיק דאלו
 באורחא דזינות וערקו מנייכו וכמיש שהפסיב מזימה
 חשמיר עליך ועייז והרים את הדשין נימטי שטן
 שיכניע כחי וישרוף אחו באש בחורה שיעסק
 לשמה חייא אשר תאכל האש את העולה על המחנה
 וזמו אלא המחנה עקוד וכפות שלא יוכל לקטרנ
 עליו, ואז כשיגיע זמנו ליפטר מן העולם לא ילעזר
 כלל מחרבו של משימ אלא יפשיט את בגדיו היינו
 כנוף שהיה מלובש צו ולגש בגדים אחרים גוף
 רוחני הראוי לעולם העליון ולא ירגיש כלל בצער
 כמיתה אלא יכיב כמו אדם שפושט מלבוש ולובש
 אחר ולא וכו' אלא את כדשן היינו כשטן שלו שהיב
 רע יוליא אחו אל מחין למחנה בעוכר לפיקוס
 טבור הוא פולס העליון ויכפכו מרע לטוב וצוה
 חתענג צדשן נפשו באין שטן ואין פגיר וכייז יגרום
 לו עסק בחורה לשמה השויה חזנו לבחורה של חורה.

עוד אפשר לרמו בקימה מנוקדי צו ילגשי שרי
 למפלט בחחוס בלות צרות קודש כנודע
 וכו' רמו למיש שר הפנים כשורה בעולמות בייש
 ועייב רמו צריח ציד ילגש על צייש ורמוה לוו
 חיוביק שפיי שיממר מהלטה ומפנס אוח צייק
 כנזיל חבה לבחורה מיט שר הפנים וליחוד בעולמות
 בעליונים.

פ' שמיני

רלא חטמחו צבס ונטמחם צס, לענין חקרין
 באלף בחיבת ונטמחם עיין להגאון חיד"א
 זיל צקי פניד משפיי צוה דפחית, ולעניד אפשייל
 עפיי מיש רז"ל צמקי אבות כל בעושה מליב
 אחת קינב לו פרקליט אחד ובעושה פצורה אחת
 קונב לו קטיגור אחד וכתבו כמיש זיל שהכפיל
 צמקסר צין קטיגור לקטיגור הוא אחד וזה רמו
 צפי מי יתן טבור מטמח לא אחד, וכנה חוביק
 באה לכודיענו פה שאם אדם קנב לו קטיגור עיי
 מעשיו כטונים ואחייב נכשל חיי באיקורי מאללות
 אזי יסתלק ממנו באל"ף דכיונו אחד מהקטיגור
 ויכפן לקטיגור חייא ולא חטמחו צבס שפייז
 ונטמחם צס חקרה אל"ף שיחקר באחד מהקטיגור
 ויעשה קטיגור צייט ומזה ידע האדם כמה לריך
 לבזר בענין המאללות.

בהפטרה ודוד וכל בית ישראל משחקים לפני
 ה' בכלי עזי צרושיס' וגו' קייח
 מילה למפרע שס רמו למנהג ישראל קדושים שאחר
 שמקיימים מלות המילה עושים פמחה צניגונים
 ורקוד וכיוצא ופמיש רז"ל כל מליב שכלנו ישראל
 בשמחה עדין עושים אחת בשמחה זכאה חולקהין.
ותרא אה כמלך דוד מפוז ומכרכר לפני ה'
 ותבו לר בלבה, תמלא קייח כוייב צייב
 ציושר רק שחיבת ותבו מפרדת צין אחיות ייב
 לייב שפיי כציוון הכוא שביחה לדוד גרמח
 פירוד כביכול לאחותיות השם הקדוש ועייב נעשה
 שלא היה לז ולד עד יום מוחה כמאמר רז"ל.

פ' תזריע

אשה כי תזריע וגוי היתה בזוכיך עפ"י זיל ת"ח בשעתא דז"י אחי לאתקדשא לאזדוגא בנוקביה ברטותא קדישא דליכ אהער עליה רוחא קדישא כליל דבר ונוקבא ורמוז קוב"ה לחד שליחא ממנא על עזויכוון דז"י ומני צידיה ככוא רוחא ואודע ליכ לאן אחר יפקוד ליה הכ"ד וכלילא אחר הורכ גבר הלילא אחר להכוא ממנא הורכ גבר מפלגיא וכ"י עכ"ל, וכחכ הרמ"ז זיל זיל יש ראיב שבהחלת בהתכוונות להזדווג עושב פועל מיד למעלה ממ"ש כרב ז"ל צענין מנשה ואפרים פכיון פיעקב היה מכוון לבא על גלבה צאוחו כזמן שבלבל ראובן מטחו מיד נהטוררו ב' הנשמות ע"כ, וע"ז כחכ כהיד"א ז"ל זיל זיל ולריך ישוב עם מ"ש כרמ"ז לעיל דמ"ב ואפטר דגלוי וידוע לפניו יח"ש כילד יכיכ הזוג אם אשה מזרעת תחילה וגוזר מחחילה ועדין לריך ישוב וצפרט ענין מנשה ואפרים שירדו עד שלא היה הזיווג לריך ישוב קלה עכ"ל, ולעני"ד אחר כמהי"ד אינו רואה שום קושיא מדברי כרמ"ז ז"ל לעיל שהרי מצואר בלשון הזוכיך דהרות כליל ז"י וצואר יוחר שם דק"ג ע"ב זיל ת"ח כל רוחין דעלמא כלילן דו"ן וכד נפקין דרו"ן נפקין ולצחר מחפרשן באורחייכו ע"כ, וכפ"י א"ש ואין לריך לכדוחק שכתב הז"ל דגלוי וידוע וכ"י כח"ל שהרי כרות צעלמו שמלוכה הקצ"ה לכצ"או כלול דו"ן ולאחר הזיווג אם אמתת חפרש כנקבא מכרות וישאר הזכר ואם צכפך לכפך וכן היה בגשמות מנשה ואפרים שכיו כלולים דו"ן ואין כאן קושיא, ומ"ש כרמ"ז לעיל שהקצ"ה גוזר ואומר לך כצ"א רוח פ' או זכר או נקבא וככל לפי בכנת. בתחתונים כוונתו מצוארת על לצחר דמחפרשן אחר כזיווג דישאר זכר או נקבא כפי בכנת בתחתונים ח"ש לפע"ד ודוק.

מד"ך אשה כי תזריע וגוי הכ"ד אחר וקדם לרתני ע"כ, ולכאורכ כפי קוב און לו קשר עם פקוק אשה כי תזריע. ואפש"ל לעני"ד עפ"י מ"ש ר"ל עפ"י אשה מזרעת תחילה ואלדת זכר, ונודע שחיבת אחר רומח לנקבא שחיבת צבוקא באחורי אדכ"ר בתחילת צריחתו, וקדם

רומח לזכר, חכו שרמז דוכפ"ה באומר אחר וקדם לרתני ר"ל צעת ביצורכ שכוא בעיצור אחר צרישא פכ"א הנקבא כזריעב תחילת ואח"כ וקדם שכ"א הזכר וע"י לרתני שאני זכר, וצ"ה שפיר קאמר בעדרש אשה כי תזריע הכ"ד אחר וקדם לרתני שכוא ממש רמז לפנין אשה מזרעת תחילה וילדת זכר כנ"ז.

אחד לעולב ואחד לחטאת, כתב רש"י ז"ל זיל לא בקדימה הכתוב אלא למקרא"ה אבל לבקרבא חטאת קודם לעולב כך שנינו בצנח"ס דפ"ט עכ"ל, וכנ"כ רז"ל צקפרא כתבו ב' טעמים למכ הקדום בעולב צמקראח ע"ש, וחזן מדצריכס ז"ל אפש"ל טעם אחר צדרך פשוטב דכנ"כ בעשירכ שצצ"אכ כנ"כ לעולב וכן יונה או תור לחטאת מקריבין בעולב קודם צצבור שכוא כנ"כ, אבל צעניכ שצניכס מין אחד מקריבין כחטאת קודם פכ"א מכפרת וכ"י שלא חלטער כעניכ מזה וחחשיב פכ"א חטאת יוחר מהעשירכ יען שאינה מתחמת על הצצועכ שצצצעת כשטרעת לילד צמכרה מלד עניכ שאין לכ לגול כצניס ויכיכ לכ עגמת נפש צוב ע"כ צא ככתוב לנחמכ וצמקראכ כקדים בעולב קודם לחטאת לומר שאלל כקצ"ה הוא כמו בעשירכ ממש צאין כצול.

אדם כי יכיבי צעורי צשרו שאחי וגוי ק"ח חורכ למפרע, יובן כרמז כזכ עפ"י מ"ש רז"ל שכנגעים צאים צעון לכ"ר ואמרו עיד כגמרא עחי תקנחיה שלא יכשל צעון לכ"ר יעסיק צחורכ שצאמר מרפא לשון עץ חיים, וא"כ מי שנאו עליו נגעים צעון לכ"ר צודאי ציטל עסק כחורכ שאלו עסק צחורכ לא יכשל צעון לכ"ר ולא יצואו עליו כנגעים, וע"כ כשאמר אדם כי יכיב צעור צשרו שצח וגוי רמז צק"ח חורכ למפרע ר"ל שציטל כחירכ וע"כ היה צעור צשרו שצח וגוי.

פ' מצורע

מד"ש רבכ פ"י זיל זצח חכיכ חורת כמלורע ככ"ד מי כאי"ש כחפן חיים, מעשכ צרוכל א' שפ"כ מחזר צעירות כסמוכות לצפורי וק"ה מכרין ואומר מאן צעי למחנן קס חיי אודקין מליכ

עליה, ר' ינאי כוכ יתיב ופשיט בתרקליניב שמעיב
 דמכתיב מאן צמי קס חיי חא סק ככא זנין לי
 אמיל לאו חנת לריך ליה ולאו דכוותך חטרה
 עליה קליק לנציה כוליה לו ספר תהלים הראה
 לו פי מי כאיש כחפץ חיים מכ כתיב בתריה
 גלור לשונך מרע קור מרע ועשב טיב, אמר ר'
 ינאי אף שלמה מכריז ואומר שימר פיו ולשונו
 שימר מלרות נפשו, אמר ר' ינאי כל ומי כויתו
 קירא כפי הזכ ולא כויתו יודע כיבן הוא פשוט
 עד שגא כרוכל הזכ וכודיעו מי כאיש כחפץ
 חיים לפיכך משה מזכיר את ישראל ואומר לכם
 זאת תביב חורה כמלורע חורה כמוליה שם רע
 עכיל, ולליד למה כולרך לכביא כמעשה של כרוכל
 וכיב יכול לכביא כדרשכ על כפי עלמו, ועוד
 איך ר' ינאי לא כיב יודע כיבן הוא פשוט עד
 שגא כרוכל וכודיעו וכוא לא אמיל כלום רק
 כראה לו כפסקוק, ואפשיל לעריד וכוא שמדרך
 כרוכל למכיר מינים כרצב ועייב כיב מכריז מאן
 צמי קס חיי לומר שמי שרולה לחיות חיים טובים
 וארוכים לריך קגולות כרצב וכולם מצוהרים בדברי
 דוכפיי כחומרו מי כאיש כחפץ חיים וגו' ראשונה
 אמר איכב ימים לראות טיב ככוונה לפי שמי
 שבאו עליו יקורין וכוא דואג וקן כחיו זאת
 כדאגב מקלרת ימיו צימ וכחרופכ לזה שיתן
 בדעתו גם זה יעבור ויבואו אחייב ימים שישמח
 צהם ועייז יקבול כיקירין ולא יקון כחיו חייא
 אובב ימיב לראות טוב אחייב משמע שעתה אינו
 רואה טוב רק כוא ציבורין ומלפכ לראות טוב,
 חרופה שנית גלור לשונך מרע שהלשון מדבר רע
 צפירות או שהלשון מדבר טוב ובקרבו ישיב אורבו
 חכו ושפתיך מדבר מרמה דכיינו אי צפה ואי
 צלג שדרך כרמאיה לרמוז כמרמה כשפתיכס,
 חרופכ גי קור מרע דכיינו כיליח' שחמיד רודף
 לאדם ולריך לברות ממנו, חרופה די ועשב טוב
 שיפתדל לעשיה טוב עם כל אדם וגם לקיים
 מלות כחורב ועייב אמר קור מרע תהילב שיכרהר
 חסונה ואחייב ועשב טוב שלא יכיב צקוג ולרשע
 אמר אלדיה וגו' חרופה הי צקש שלום ורדסכו
 ריל שאם השלום בורת ממנו כוא ירדוף אחריו
 וישיגו, ועייי כל אלו כחרופות ימלא חיים ויחריק
 ימים, וכל אלו כחרופות רמחים צפי זאת תביב
 חורה כמלורע וגו' שהיבצ כמלורע ריל מוליה

שם רע וכלל בו גלור לשונך מרע ושפתיך מדבר
 מרמה קור מרע ובחומרו זאת תביב חורה רמז
 ועשב טוב שיטסקוק בחורה ומלוחיב, ובחומרו
 צימ טבורתו רמז כחרופה כראשונה שילפכ
 לטבורתו ולא יקון כחיו, ובחומרו וכובא אל
 ככהן רמז צקש שלום ורדפכו כמו שביב אחרן
 אובב שלום ורודף שלום, כיון שיתן בדעתו גם
 זה יעבור ויטכר מלרעתו. ונודע דלובא מידי דלא
 רמז כחורייתא ואולם ר' ינאי עייב לא כיב יודע
 כיבן רמזים כחורב כפי מי כאיש כחפץ חיים
 וגו' עד שגא כרוכל הזכ וכודיעו דמאן דצמי
 קס חיי לריך לכל אלו כחרופות כמו שהוא מוכר
 מינים כרצב ולא די בלאחר מכס אזי כבן שגרמז
 צפי זאת תביב חורה כמלורע כנזיל ואמר לפיכך
 משה מזכיר את ישראל ואומר לכם זאת תביב
 חורה כמלורע ודוק.

פ' אחר

רבא אכרן אל אכל מועד ופשיט את כנדי כבד
 וגו' וכניחס שם, כהב כריביב זיל וכניחס
 אוחיות ויית מוכ כצוקר היב לובש כגדים של
 יית מנה עייב, ועפיי דרכו דרכיק יש לרמוז
 בחומרו שם קברת חכמים צפיג דיומא מייז כשחר
 כיב לובש של יית מנה ובין כערבים של ייב
 מנה ככל שלשים מנה, חכו שייס ריית שלשים מנה.
רלא ינחו עיוד חית זיבחיכס ריית אוחיות עזיית
 ועס ריית לישעיריכס הוא עזאיל הם כמלאכיס
 שנפלגו מן כשמים ומרס כאים כל ככשפים כמיש
 כזוכיק כענין כלעס שהיב כולך אללס ולמד מכס
 ולכס כנה כמזכחות וכקרצנות שטעה כלכתו עם
 כלק ועייב אמר ולא ינחו עיוד את זבחיכס
 לישעיריכס ורמז כריית שמות כמלאכיס כנזי, ועיי
 לכביק אוביית זיל כפירות חובת עזאזל שרמז
 לכוזי ודוק.

את משפטי חעשו ואת חקיתי חשמרו ללכת ככס
 חני כ, אפשיל כקיד אומר ללכת ככס
 עפיי מייס כזוכיק עייפ שור או כשכ וגו' שכבהכ
 טווס שנוכד כיה ככל שלימותה כשחגדל, אכל
 כאלס כוא מחגדל כשלימות כפי מעשיו יוס יוס
 ולריך

ולריך להשתדל ולקנות שלימות יותר מזה שהוא
עד ח"ס כמ"ס זכה יחיר נוחים לו נפש זכה
יחיר נוחים לו רוח וכו' וזכו מדרגה עליונה
באדם יותר מן המלאכים הנקראים עומדים כנודע,
ח"ס את משפטי תעשו וגו' ללכת בהם בשלימות
ממדרגה למדרגה עד חני כי שאין לי סוף,
עוד אפשר שרמו ע"ד מה שפי' המפי' ז"ל בפסוק
בון ועושר צביתו ולדקתו עומדת לעד שאם אדם
היה רגיל ליתן סך קצוב ללזקה וחס"ס נתעשר
וכיכ יכול ליתן יותר כרבה ועכ"ז יהיה מקיחו
שלא יוסף על מנהגו אבל בהולאות ביתו עוסף
וכולך כפי עושרו, ח"ס בון ועושר נוכר צביתו
אבל ולדקתו עומדת לעד כמנהגו בלא חוספת
וע"ז בזכירה תוכיך באימרה את משפטו תעשו
וגו' ללכת בהם כפי מה שנתעשר ולא תהיכ
לדקתו עומדת לעד כגיל, והבי"ק ארכ"ס ז"ל
פי' ח"ל ע"ד מ"ס כתנא הרשב"י זיע"ל כי רמ"ה
איברי האדם ושק"ה גידיו הם כנגד מ"ע ול"ה
ובעשות האדם מלוב צלוחו אבר שונעות המלוב
שורה בו שם הוי"ה ב"ה כי המלוב הוא אוחיות
שם הוי"ה ה"ה מנולה ובי"ק עלמא דאחגליה
וח"ה מכוסה קוד עלמא דאחכסיה כי אוחיות
מ"ן בא"ת ב"ש הם י"ה ודבר ידוע כי הקצ"ה
הוא שמו ושמו הוא צקוד אומרו כי אחד ושמו
אחד, כראת לרעה כי בעשות המלוב נעשה האדם
מרכבה לשכינה ומתכלך כי צחוכו ח"ס ללכת
בהם וחזר ופירש מי הכולך בהם ואמר אני כי
ובאילו אמר ללכת אני כי בהם ובי"ק ושכנתי
צחוכם וכפ"י יולה שאומרו בהם כפשטה כי
נעשיות המלוב נעשית ההכנה ללכת נכ ח"ס
אומרו והתכלתי צחוכם ואתם הדנקים צ"ה
אלדיכם עכ"ל דפ"ח.

א"ת משפטי תעשו ר"ת אמת בל לרעה שמדת
אמת היא גדר לשמור כל המשפטים וכמלות
וכמ"ס המפי' באותו חקיד שכיכ בנו רשע ולא
היכ יכול להשיבו למוטב ובשעת מיתתו ליוכ לו
שיקבל על פלגו בשבועה מלוב אמת דוקא שידבר
אמת ולא ילא מפיו שקר כלל וצ"ה נילול מכל
העצירות כנודע חכ רמח צמ"ק בזה.

כ"י כלי אשרי יעשה מכל התועבות האלה וגו'
ק"ת כי כל אשר לר"י הוא שם של הזנות
כמ"ס מהר"ש מוקטורופולי ז"ל כ"פ וחזני על שמך
שכוח אוחיות שקודם אוחיות שמך וע"ה באומרו
אשר יעשה מכל התועבות האלה דכיינו כפריות
שאמרו קודם רמח צמ"ק בשם חז"ל.

פ' קדושים

קדושים חכיו כי קדוש אני כ"ל, כוכ חיצת
קדושים כתובכ צמ"ת קדושים חקרב
וי"ו, ואפ"ל כטעם שכיח ע"ה גימט' ח"ה
שהוא שם אכ"ה בני מילואיו ציודין באלפ"ין
צכ"י"ן כנודע וכתב רבינו מהרמ"א ז"ל עפ"י
שהאדם מתחילכ צ"ה לו כנפש לבד ולריך להשתדל
בחורה ובמלות כדי להמשיך שתי מדרגות עליונות
שכס הרוח והנשמה ולא יכ"ה דבק עמו ית"ש
וזכו קדושים חכיו שני קדושות כדי שתדבקו כי
כי קדוש מלא אני כ"ל ע"ש צדצ"ק, ונודע שכנשמה
צ"ה מבחינת צ"ה אימא עילאה כרמחה צ"ס
אכ"ה כנודע וע"ה כת"י קדושים חקרב וי"ו
שכיח גימט' שם אכ"ה צמילואיו לרמז לנו שריך
להתקדש להמשיך כנשמה כצ"ה משכ.

ל"א תעשו טול במשפט וגו' מאזני לזק וגו' יכ"ה
לכס, אפשר שפרט צחיליה ד' דברים במשפט
צמדה צמשקל ובמשורה כנגד ד' אוחיות אדוני"ת,
ואח"כ פרט ד' דברים אחרים וכס מאזני לזק
אזני לזק אופת לזק וכ"ן לזק כנגד ד' אוחיות
שם הוי"ה צ"ה ונודע שפונות ישראל פוגמ"ה
כצ"ה בשכינה המטונית צ"ס אדוני"ת ומשפטה
ח"ו לחילונים כנקראים טול שדנבקים צ"ה ל"ק
ממנה וע"ז מחרתק ממנה שם הוי"ה צ"ה ונעשכ
פירוד כצ"ה, אבל כשישראל מקיימים התורה
וכמלות

ואפ"ש"ל הטעם עפ"י הפשט למה המלות ל"ת
נרמזו צ"ס הוי"ה צ"ה באחכסיה
והמ"ע באחגליה עפ"י מ"ס רז"ל ישב אדם ולא
עבר עבירה נוחים לו שבר כעושה מלוב ואוקמוה
כצ"ה עבירה לידו ולא עשה וזה נכסה מצ"ה
אם רואים אותו יושב בטל לא ידעו שבר עבירה
לידו וע"כ נרמז צ"ס הוי"ה צ"ה באחכסיה אבל
כעושה מלוב הכל רואים אותו שעושה אותה
המלוב וע"כ נרמז צ"ס הוי"ה צ"ה באחגליה
באוחיות ו"ה ודוק.

ובמלית אז מתרחק כעול שכוח הקטי"ח מעש
 לדגריה ומחידת עם דודק שם כו"כ ז"כ, ח"ש
 לא תעשו פול במשפט וגר ר"ל לא תגרמו ע"י
 טוונתיכם שיטעם כעול כביכול בדי אותיות לדגריה
 שכם במשפט במדק במשקל במשורכ וע"ז מאזני
 לדק וגר שכם ד' אותיות כו"כ ז"כ יכ"כ לכם
 ויתייחדו בשם לדגריה ביחודא שלים ואמר בפירוש
 מכ הם כמדות שאמרתו אני כי אלדיכם שכוח
 קובכ"ז כו"כ לדגריה, ואפשר לרמוז כו"כ במדות
 כאלו דכיינו מאזני לדק הם ח"ג, אזני לדק הם
 ר"כ, איפת לדק הוא בת"ח, בין לדק יקוד,
 ופולס יכו"ו לכם ויתייחדו בשם לדגריה, וח"ש
 אח"כ וכו"כ.

מפני שיבך תקום וכדרת פני זקן, שמעתי רמ
 פ"ז מ"ש ר"ל שנחודש אדר מזל ישראל
 עליון ומאן דאית ליה דינא בכדי נכרי ליתדיין
 עמיכ, ובחודש אב ליטחמיט מניב שמלו רעוט,
 וכנכ קודם אנתיות שיבכ יש אותיות אדר וקודם
 אותיות זקן יש אותיות לוס וכוו שרמז מפני
 שבה ר"ל קודם אותיות שבה שכוח אדר תקום
 ותדיין עמיכ, וכדרת ר"ל תחזור בך ותשתמיט
 מניב פני זקן שכם אותיות לוס דכיינו חודש
 אב שיש בו לוס ע"כ ט"כ טב ששמעתי, ולעניד
 אפס"ל כרמז כנז' על מוכג ישראל קדושים
 להקטנות ולהכרזות בחשוכה ומע"ט צימי בשוצצוים
 שיטולו לפולס בחדשי טבח והבט שכם קודם
 חודש אדר, וז"ל מפני שיבכ ר"ל קודם חודש
 אדר כרמז באותיות שקודם שניב תקום ותחטורר
 בחשוכה ומע"ט וכדרת פני זקן שכם אותיות
 לים וכוח בגימט' קול ממון דכיינו תפלה ולוקה
 עם כלום כמוכג ישראל קדושים צימי בשוצצוים
 קודם חודש אדר.

פ' אמור

דבר אל צרי וגו' מועדי כי וגו' ששת ימים
 וגר, כי רש"י ז"ל ח"ל מכ ענין שבת אלל
 מועדות ללמדך שכל במהלל אח המועדות מעלין
 עליו כאילו חילל אח השבתות וכל במקיים אח
 המועדות מעלין עליו כאילו קיים אח השבתות
 עכ"ל, וכוח לשון רז"ל בקפרא, ולבאורה יש להקשות

דנשלמא כמחלל אח המועדות נוכל לומר שאפי
 שקיים אח השבתות מעלין עליו כאילו חללן יען
 שחילל אח המועדות חבל במקיים אח המועדות
 שמעלין עליו כאילו קיים אח השבתות כ"ד אי
 שקיים אח השבתות ג"כ פשיטא שנוטל שכר
 השבתות והמועדות ומה כלשון אומרת מעלין עליו
 כרי קיים אלו ואלו, ואם לא קיים אח השבתות
 מכ מועיל שקיים אח המועדות וכילד מעלין עליו
 כאילו קיים אח השבתות וכוח חיללן, ואפס"ל
 שכוונת הוא לפי שזולתי השבתות חמורים
 מהמועדים ושכרן מרובה כפי רוב אזכרותיכן,
 וע"ז קאמר שהמקיים אח המועדות ופשיטא שקיים
 השבתות ג"כ דלאו ברשיעי עסקינן ושכרו הוא
 מרובה על המועדות כמו שנוטל שכר מרובה על
 השבתות וכוו מעלין עליו כאילו קיים אח השבתות
 ונחנין לו שכר מרובה על המועדות כמו השבתות
 ממש ודוק.

אלה מועדי כי וגו' ששת ימים תעשה מלאכה
 וציוס כז' שבת וגו' הקושי מנזאר דפתח
 במועדים וקיים צימות כחול וציוס השבת שכבר
 ליוכ עליו כ"פ, ובקפרי נזר ילחק פורשתי זה
 בדרך רמז בק"ד, ועתה אפס"ל בדרך פשוטה וכוח
 שהקצ"כ יודע מחשבות צני אדם שלר להם ענין
 המועדים מפני בטול מלאכהם ולפי דעתם מפקידים
 כל הרווח שהיה מגיע להם אילו היו עובדים
 צימי המועדים, וע"כ להוליא זה מדעתם קידם
 שליוה על המועדים שאקורים צעשיית מלאכה
 כאומרו וכל מלאכה לא תעשו הקדים ואמר ששת
 ימים תעשה מלאכה צלירי ר"ל מאליה ולא אמר
 תעשה צפתח שאתה העושה והנה האדם כשיאמין
 בכל לבו שמזונותיו קליצים מר"כ ומוכרחים לבא
 לו באחכ קיבה שירלכ כשי"ת וכחו ועולם ידו
 לא מטלה ולא מוריד אז בודאי לא יטער על
 ביטול המלאכה במועדים ובפרט כפי מ"ש רז"ל
 שקדושת יום השבת משפעת פרנסה לכל ימי
 השבוע ומה שגשפט שבת שלפני המועדים מוכרה
 לבא עכ"פ ח"כ לא יטער כלל על ביטול המלאכה
 במועדים וע"כ הקדים השי"ת לליווי המועדים
 ואמר הוא ששת ימים תעשה מלאכה מאליה כנז"ל
 ועוד וציוס כז' יכ"כ לכם קודם שבת שצחון לבי
 וכוח משפיע לכל השבוע ונזכר אחס בטוחים
 צפרינקתם וחשמרו המועדים כראוי.
 ונאוי"ח

כונא כיון שפנר אדם ענינה ושנה נכ נפשיה
 לי ככתר וקם ליה באין מקסיקין וכו' ולמכ
 ומחלו לו עד ג' פשמים פשיב מה שנזחק לישב
 זה, ולפניו אפשר לישב דמיש עד ג' מוחלין
 לו כיונו בענינות מחולקות ומיש רב כונא נפשיה
 לו כהיתר ואין מקסיקין וכו' כיונו באיתה ענינה
 עלמכ דיקא נמי דקאמר ושנה נכ ר'ל בענינה
 עלמכ דכיון שכורגל לעשותה נפשיה לו כהיתר
 ואין מקסיקין נידו לעשות חשיבה לא כן בענינות
 מחולקות שלא עשה כל אחת מהם כ"א פעם אחת
 ולא כורגל בעשייתה פ"ב מוחלין לו עד ג' ר'ל
 ג' ענינות וז"ל לפניה.

פ' בהר

לא תזרעו ולא תקלרו את קפיתיה ולא תכלרו
 את נזיריה וגו' לליד למכ שינה ממיש
 נפי שביעיה את קפיה קליור לא תקלרו וגו' וכאן
 כינה בקפיתיה לארץ באומרו את קפיתיה, ואפ"ל
 לפי שבערות חחרות ציוגל לצפליהם וכשילמחו
 בקפיתיהם בשנת ציוגל חיוגל חיוגל מהקליר של צעל
 בקרקע אלא מקליר בקונכ שכיח צידו ואילו
 אמר פה ג"כ את קפיה קליור כמיש שביעיה
 לא היכ כולל גם בערות שחזרו פ"ב כתיב לא
 תקלרו את קפיתיה לכלול כל בקפיתיהם ודוק.
במספר שנים אחר חיוגל תקונכ מלח עמיתך
 במספר שני חבולות ומכור לך, וליד
 כיון שכליווי על המוכר ועל הקונכ שלא יוגו
 זא"ז וכמיש אל תוגו איש את אחיו למכ תוכיך
 עזבכ המוכר ודנרכ עם הקונכ דוקא לנוכח,
 ועוד מדוע הפס השנים שאחר חיוגל שער ולפי
 כאמת עיקר החשבון הוא על השנים שחכיב ציד
 כלוקח דכיונו מיוס הקניכ עד חיוגל הכא. ועוד לליד
 כפל חיוגל במספר שני חבולות ומכור לך ולכא"ז גר
 ללא לורך דכיונו כך, ואפ"ל לענין צמכ שגודע כמכ
 גדול זכות הקונכ קרקע צא"י עד שרז"ל כתיבו
 איסור שנות בשנת ממש ישוב ח"י וע"כ תוכיך
 כסנכ פניכ לדנר לניכח עם הקונכ שחינכ ח"י
 וקונכ נכ קרקע וכזכיריך אוחו שלא יאנכ למוכר
 באומרכ במספר שנים אחר חיוגל תקונכ מלח
 עמיתך

רבא"א שמעתי משם הגר"א מוילנא ז"ל שפי
 כפי הנו' על המועדים שיש בין כולם
 ששה ימים וכה' מותרים במלאכת אוכל נפש וציוס
 כ"ז הוא יוכי"פ כל מלאכה לא תעשו אפי' אוכל
 נפש וזה לרך כלל ואח"כ פרט המועדים כל אחד
 בפ"ע דפח"ח, ועפ"י דרך הקודש יובן מה שיליד
 צפי הזכ כמכ דקרו' חדא למה כפל שנה שנתון
 גם אומרו שנתון לשון קטנות כמו איש אישון
 ולליד כילד ויכ"כ שנה שנתון גדול וקטן, גם אומרו
 שנה היא בלשון נקבה ולא אמר הוא, ועפ"י
 יע"ן וצבקי' עוד מ"ש בפרש"י וז"ל ומנין ליוכ"כ
 שחל להיות בשנה ושגג ועשה מלאכה מנין שהוא
 חייב פ"ז בפ"ע וע"ז בפ"ע ח"ל שנה הוא יוכי"כ
 הוא דר"ע ריש"א חיו חייב אלא אחז פ"ב,
 ונודע שיוכ"כ קטן מכשנה שכשנה זדונו נסקילה
 ויוכ"כ נכרת וצ"כ יע"ן שכתיב כזכ מדנר
 ציוכ"כ שחל בשנה ולכן אמר שנה שנתון מקי"ק
 כיונו יוכי"כ שהוא שנתון ומקי"ק ולא קודש עמש
 כמו השנה ולכן אמר ג"כ שנה היא בלשון נקבה
 לרמוז על יוכי"כ שהוא פחית מכשנה כמו הנקבה
 הפחותה במעלה מהזכר.

בחורש השביעי באחרי לחורש' ק"ת שדי רומח
 למ"ש רבינו- מהרמ"ז ז"ל בשב"כ
 דל"ט ע"ד נכונת החקיעות שהם ק' קולות ובהם
 חתי"ק טורמיטין וכן שם שדי במלואו חתי"ד ושם
 אלדיים פשוט הוא פ"י ק"כ חתי"ק ויכוין לשנר
 כוחות הדיון של אלדיים פ"י שם שדי במלואו
 עכ"ל וע"כ נרמז נק"ת השביעי באחד לחורש לפי
 שמחלבה השם הקדוש הנו' ציוס הזכ למחק כדיון
 של אלדיים כנז"ל.

ולקחתם לכם ציוס כה"י פרי עץ כדר וגו'
 דורשי רשומיה רמוז נק"ת פרי עץ
 כדרי ינר שנקולת באחרונג להכניע הול"ה"ר, ואפשר
 לרמוז עוד שאותיות הנשארות מחיבות פרי עץ
 כדר הם גימט"י שטן צדקדוק לרמוז שמכניע ג"כ
 כשטן שלא יקטרג עליו.

איתא צווכ"ק ק"ז דק"א ע"א וז"ל ת"ח כד צ"י
 חטי והג זמנא חדא וחרין ותלחא ולא
 אכדר ביה כא חיצוי באהגליא חיוגן וכו' וכתב
 כרמ"ז ז"ל וז"ל אמר כן דאמרו רז"ל עבר אדם
 ענינה פעם אי מוחלין לו שניה מוחיל ג' מוחיל
 ד' אין מוחיל וכו' נראה כיפך לכא דאמר רב

עמיתך ועל ידו גיב כזכירה למוכר שלא יאנה ללוקח באומרו במקפר שני תבואה ימכור לך דכיינו כשנים שנשאר עד כיוכל, וכנה דרך כעולם תמיד לתפוס תשבון כמועט ואופן האונאה שמאנה בלוקח למוכר שיכיה שנים הרבה עד כיוכל ויתן לו דמים מועטים וזכה מקפר כמועט הוא כשנים שצברו אחר כיוכל ע"כ אמר במקפר שנים אחר כיוכל תקנה מאת עמיתך, אבל אופן האונאה שמאנה במוכר ללוקח הוא שישאר עד כיוכל שנים מועטות ויקח ממנו דמים הרבה וזכה מקפר כמועט הוא כשנים שישארו עד כיוכל וע"כ אמר במקפר שני תבואה דכיינו כשנשארם ימכור לך וזכה נתישבו כל הדקדוקים בעזביית ודוק.

פ' בחקתי

איתא במדיר ח"ל אם בחקתי תלכו הכ"ד חשבתי דרכי ואשיב רגלי אל עדותך, רב כונה בשם ר' אחא אמר חשבתי מתן שכתן של מלות ובפקדון של עבירות ואשיב רגלי אל עדותך, ר' מנחם חתנה דר"א נר אצויה אמר חשבתי מה שכתנת לנו בחורב אם בחקתי תלכו ומה כתיב תמן ונתתי שלום בארץ, ואם לא תשמעו לי מה כתיב תמן ויסקתי ליסרה אחכם, ר' אבה צריה דר' חייא בשם ר' יונהן אמר חשבתי ברכות חשבתי קללות, ברכות מאל"ף ועד תי"ו, וקללות מו"ו ועד כ"א ולא עוד אלא שהן כפוכות, אמר אבין אם זכיתם כרינו כופך לכם קללות לברכות אימתי כשתשמרו את חורתי ככ"ד אם בחקתי תלכו עכ"ל, ויל"ד ראשונה בדברי ר' אחא שאמר מתן שכתן של מלות וביל"ל שכתן של מלית כמי"ש ובפקדון של עבירות, ועוד בדברי ר' מנחם שלא חפס מכל הפי כ"א ונתתי שלום בברכות ויסקתי ליסרה בקללות ובדאי שכיוון לאחכ ענין, ועוד בדברי ר' אבה מה אינפת לן אם כיו בברכות מאל"ף ועד תי"ו או"ל וכן בקללות מו"ו ועד ה"א ולל"ד מה כיוון זכה, ואפש"ל לעני"ד שג' השלמים האלו כיונו להורות לנו הדרך שנעבוד זו כשי"ח מלך כבחנינה ברוב טובותיו עלינו ורוב אהבתו אותנו וכמו שהאריך זכה הרב חובת

בלבבות ז"ל בשטר כבחנינה ע"ש וכל אחד מאלו השלמים חפס כבחנינה בענין אחד וקמך דרשמו על הקרא חשבתי דרכי וגו', ראשונה ר' אחא אמר חשבתי מתן שכתן של מלות וכו' ופי' זכה רבינו מכרמי"ח ז"ל דכיינו כל הברכות האלו הם מתנה מלכד גוף בשכר שהוא משומר לעוכ"ב דשכר מלות בכאי טלמא ליכא וז"ל מתן שכתן של מלות מתן שכתן דיקא לא כן בעבירות לא יש כ"א הפקדון של עבירות הטיג כראוי לכם מבלי שים חוספת וכפ"י ראינו כמה גדלה טובתו ית"ש ואהבתו אותנו ומלך כבחנינה הזאת ראוי לנו לרוץ לעבודתו בכל לב ונפש, ואולם ר' מנחם חפס כבחנינה מענין אחר וכו' עפ"י מ"ש רז"ל לא מלא הקב"ה כלי מחזיק ברכה לישראל אלא השלום שנאמר כ"י עין לעמו יתן כ"י יבך את עמו בשלום ודימו בענין כמי שנתנו לו ממון הרבה ולא כ"ל מקום לשומרו שבדאי ילך ממנו וכאילו לא נתנו לו כלום, כן ברכה השלום הוא כמו כלי המחזיק בברכות ושומרם שלא יאבדו וע"כ בקוף ברכת כהנים כתיב וישם לך שלום שהוא הכלי המחזיק בברכות ואם אין שלום אין ברכות וכנה אם אחד נתן מתנה לאהבו ונתן לו כלי לשומרה כרי גילב דעתו שהוא אוכזו אהב עזב ונתן דעתו עליו שלא האבד ממנו המתנה כן הקב"ה יתש"ל כשכירך לישראל כל אותם הברכות צריך אותם גיב בברכת השלום באומרו ונתתי שלום בארץ ומוז נדע כמה גדלה אהבתו ית"ש אותנו ומלך כבחנינה הזאת ראוי לנו לעבודו בלב שלם וע"כ אמר מה כתיב תמן ונתתי שלום בארץ ולא אמר ברכה אחרת כז"ל זה מלך בברכות, ומלך בקללות יש בחנינה אחרת וכו' מה כתיב תמן ויסקתי ליסרה אחכם ולא אמר להקס או להפרע מכס אלא ליסרה אחכם שהוא כאשר ייקר איש את בנו להדריכו בדרך ישרה מרוב אהבתו אותו ולא לתכלית נקמה ופרטון על שמרד בו וכמי"ש צפ"י עקב וידעת היום כי כאשר ייקר איש את בנו ה"א מייקרך ומלך זה ראוי לרוץ לעבודתו חכו שכיוון ר' מנחם ע"כ צפ"י פסיק חשבתי דרכי ואשיב רגלי אל עדותך, ואולם ר' אבה כיוון לבחנינה אחרת וכו' צמה שגודע מהזוכ"ק והמקוי ז"ל שכ"כ אותיות החורב הם כללות קימת הקדושה וכל עולמות העליונים וע"כ כשכירך

ותקיים כעולם עכתידיק, ח"ש ונחתי משכני
בחוככם שחששו צו בקרנות ופי"ז ולא הגעל
נפשי אחכם אם חששו אחז עבירות כיון שבקרנות
מכפרים ולא לן אדם צירושלם וצידו טון.

וזכרתי את צריתי יעקב ואף את צריתי ילחק
ואף וגו' ר"ת אצו יוצן ברמז הזה

עפ"י משפ"י מברמ"א ז"ל ט"פ אשר כרת את

אזרכם ושבועתו לילחק וכו' כי למד זה עשה

כי ככה לגלתי בשבע לילחק כמו לאזרכם

כ"א שאמ"ל ובקימותי את השבועה אשר נשבעתי

לאזרכם אביך אך הוא כי הנה ידענו הקד לאזרכם

ושחד לילחק ורחמים ליעקב ואין ספק כי כל

מכ שנותן הוא ית' ומיחם הממנה לאחד מכס

הוא עפ"י מדתו וכו' וכנה ידוע כי הוא ית'

חפץ חסד ורחמים לישראל ולא דין ע"כ בתחו

לאזרכם עפ"י מדתו ונח' לתת לילחק אמ"ל אינו

מיחם הנהיג לך פן תביע עפ"י מדתך ולא יזכו

לב ישראל זכיותם מכוננים בשם יעקב כ"א זכיותם

לדיקים גמורים נקראים ישראל ע"כ לא נשבע

לילחק בשמו כ"א ובקימותי את השבועה אשר

נשבעתי לאזרכם אביך שהוא על לך כהקד וחכו

אשר כרת את אזרכם ושבועתו של אזרכם לילחק

ומה כוונתו בזה שחלכ הדבר באזרכם כלא הוא

כי ויעמידה ליעקב לחק מהנת אזרכם מש"א"כ

אם לא היה מיהקב לאזרכם ח"א לחק כלימד

בלי טעם ודין זכיותם מהיחסי ליעקב אך לישראל

זכיותם לדיקים הנקראים ישראל בין כך ובין

כך צרית טולם שהיא של כל בעולם נחלה בלי

מלרים כי זה כל בעולם עכ"ל דפח"ח, וע"כ פה

שרלכ השי"ת לזכור לישראל צרית זכותיכם ובעזר

צרית של ילחק רמז צרית אצו כלומר אצו של

ילחק שהוא אזרכם שמדתו חסד ולא צדדת

ילחק בכוח דין וכו' ע"ד אומרו ושבועתו לילחק בנז"ל.

הנה תמלא שבצרכות ובקללות שפ"י זו הם

צקי' כ"י גימט' שם הוי"ה צ"ה. ואפ"ל

כטעם עפ"י משפ"י הרב אדרת אליהו ז"ל צפקוק

כלא על כי אין אלדי בקרבי מלאונו ברעית האלה

וכוא שנקללות יש צכס חרע"ו אותיות וכנגדס

זכר כ"ו פעמים שם הוי"ה צ"ה פעולים גימט'

חרע"ו להגן על ישראל מבקללות שיש צכס חרע"ו

אותיות וכשאין ישראל עושים רש"מ אזי מסחלקים

ח"ו שמות כהוי"ה צ"ה ופולטיס הקללית בשונאי

ישראל

כקצ"כ לישראל צירכס מאל"ף ועד ח"ו שכם

כללות הקדושה ונחצרכו מכל בעולמות, לא כן

כקללות מו"ו ועד כ"א שהוא חזי בשם דוקא

וידוע שאותיות ו"ה שצטס הם צחיות כדוניס,

ואותיות י"ה הם רחמים גמורים וכיון שבקללות

הם מאותיות ו"ה דוקא א"כ כשיחגלו אותיות

י"ה שכם רחמים יתבטלו בקללות ויתחפכו לצרכות

ומה חדע כמה גדלה אהבתו ית"ש לעמו ישראל

ומחוייבים לרוץ לעבודתו וז"א חשצתי צרכות וקללות

כנז"ל ואשיבה רגלי אל עדוהך, ואמר עוד ולא

עוד אלא שכן הפוכות ר"ל ו"ה ולא כ"ו וידוע

שחיבה ו"ה היא הוראה שמהה כמ"ש צמודש

איכה על ריב"ז שאמר זה כששרפו הצריונים את

אולנות כהצואה אכן חיבת כו היא לשון לטר

ויגון, וכיון שבהוכחות האלו הם ליקר את ישראל

ולכחזירם למוטב א"כ לריך לשמוח מכס וע"כ

הם הפוכות זה שהוא לשון שמחה, ונח' ר' אבין

וחידש לנו שאם זכו ישראל וחזרו בתשובה ע"י

ביקורין כרינו כופך לכס הקללות לצרכות אימתי

כשחשמו את חורתי וע"כ הם הפוכות ודוק.

ונתתי משכני בחוככם ולא הגעל נפשי אחכם,

בקושי מבואר דא"ך ס"ד דהגעל נפשו

כזיכול אחס וכלא אפ"י כשהם רשעים כחיב

לא מאקחים ולא געלתים כ"ש כשהם לדיקים,

ואפ"ל לעני"ד עפ"י מ"ש רש"י ז"ל משכני זיכמיק

ואמרו רז"ל ע"פ מזמור לאכף אלדים צאו גוים

בנחלתך קינה לאסף מצע"ל אלא מזמור לאסף

על שספך חמתו על ענים ואננים ולא על ישראל

צ"מ, וחכו שכיון פה באומרו ונחתי משכני בחוככם

זה זיכמיק ועי"ז אם תחטאו ח"ו אחרים אותו

ולא הגעל נפשי אחכם דיקא.

באו"א אפ"ל עפ"י משפ"י רבינו מברמ"א

ז"ל על מאמר רז"ל שמצריחת בעולם

ועד מה"ח היה בעולם עומד על עמוד אחד

שכוא ג"ה וכשניחנה החורב נעשו צי עמודים

וכיכ בעולם רותח עד שכוקס המשכן ונחקיים

בעולם ע"י ג' עמודים וכקשה הרב ז"ל דא"ך

צטמוד אחד לא היה רותח וצ"י עמודים רותח

ופירש לפי שקודם מה"ח לא היה עבירות וע"כ

נחקיים צטמוד א' וכשניחנה החורב שיש צה

חרוי"ג מלות ולא יש קרצנות לכפר ע"כ היה

רותח עד שכוקס המשכן ובקרצנות מכפרים ואז

ישראל חייג כלא על כי אין אלדי בקרבי דכיונו
 שגות הוי"ה צ"ב שנסחלקו ע"כ מלאוני כרעות
 כאלה הרעות דיקא שכס הרע"ו אותיות, ח"ש
 דוכטי"ב רבות רעות נדיק ומכולם ילילנו כי דיקא
 פכיל דפזיח, וכטי"ז יע"ן מכ שנאו לקלליה של
 תורת כהנים צקי-פי' לרמוז על שם הוי"ה צ"ב
 שגיל את ישראל מהקלות כנ"ו.

בהפטרה רפאני כי וארפא בושיעני ואושעב
 כי תבלתי אחי, לכאורה אומרו
 וארפא ואושעב אין לכם כנכ דפשיטא שאם
 ירפאכו כשי"ת יתרפא ואם יושיעסו יושע, ואפש"ל
 צקי"ד דכ"ה י"ש שני מיני חולאים חולי כנפש ע"י
 טנות ומדוח רעות וחולי כגוף בחולאים, וכ"ה

רפואת חולי כגוף בידו יח"ש כמ"ש חנו כי רופאך
 חבל חולי הנפש הוא ביד האדם שילפיט ילדו
 ברע ויעשכ חשובה ויתקן מדותיו ובקצ"ה נחן
 כבחירה ביד האדם כמ"ש נדיק ורשע לא קאמר
 ואולם אם האדם חולב בחולי כגוף או יושל באיוב
 לרה שכיח צ"מ לא יוכל לרפאת חולי נפשו ע"י
 חשיבה ותורל ומע"ט וע"ז שאל הנביא מהקב"ה
 רפאני כי מחולי כגוף שהוא צידך וארפא מחולי
 כנפש שצדי וכן בושיעני מכלרכ שאלי זה כדי
 שאישעב מלרת כנפש שכ"ז שאני חולה בגופי או
 אחיב בצרכ כילד אוכל לטעות חשובה צעק
 כתורב ומלות ומע"ט ודוק.